

Arrest

nr. 250 759 van 10 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X Alias X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Square Eugène Plasky 92-94
1030 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 5 maart 2021 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 maart 2021 houdende de weigering van toegang aan de grens met terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2021 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 maart 2021 komt de verzoekster, die de Congolose (D.R.C.) nationaliteit heeft, aan op de luchthaven van Brussel nationaal, komende vanuit Addis Ababa (Ethiopië).

Op 3 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende de weigering van toegang aan de grens met terugdrijving (bijlage 11).

Deze beslissing tot weigering van toegang met terugdrijving, is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 3 maart 2021 en is gemotiveerd als volgt:

“Op 26/02/21 om 13.25 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT, werd door ondergetekende, D. A. INSPECTEUR de heer / mevrouw :

*naam K. voornaam B.
geboren op (...) 1985 te Matadi geslacht (m/v) Vrouwelijk
die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te [...] houder van het document Nationaal Paspoort van Dem Rep Congo nummer OPxxx. afgegeven te MINAFET op : 05.08.2019*

afkomstig uit Addis Ababe Bole met ET724 op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

X(l) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart naar België te reizen om hier een 3-tal dagen op familiebezoek te komen bij een oom. Gezien de bepalingen voorzien in het Ministerieel besluit van 26 januari 2021 houdende wijziging van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken kan deze afreis niet beschouwd worden als essentieel en noodzakelijk.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats

zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde, aan de grens gelegen plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de teruggedrijvingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 19 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekster beroept zich tevens op een manifeste beoordelingsfout.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“Attendu que la partie adverse fait référence à l'article 3, al. 1, 6°/7° de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision ;

Alors que,

Attendu qu'il sied de rappeler que la requérante réside depuis 2001 sur le sol français et est détentrice d'une carte de résident de 10 ans valable jusqu'en 2024 ;

Que la requérante est mariée et est mère de 4 enfants dont un bébé de 8 mois ;

Qu'à son arrivée à l'aéroport de Bruxelles, la requérante a présenté outre son passeport national, un titre de séjour émis par les autorités françaises valable jusqu'au mois de janvier 2024 ;

Que la requérante mène en France une vie familiale avec son épouse et ses 4 enfants. Elle a également un travail, comme le prouve la série d'éléments en annexe ;

Que la requérante possède une carte de séjour française de 10 ans en cours de validité ;

Qu'il ressort clairement de la directive 2003/109/CE du Conseil de l'Union européenne relative au statut des ressortissants de pays tiers résidents de longue durée que l'autorisation de rentrer dans le royaume, ne peut être refusé à l'étranger qui avait un titre de séjour de longue durée valable dans un autre état européen ;

Que force est de constater que la décision de refoulement a été prise sans tenir compte de ce fait ;

Qu'en motivant comme elle l'a fait en l'espèce, la partie défenderesse n'a pas motivé à suffisance à tout le moins quant aux éléments concrets qui permettraient d'aboutir au constat que le comportement personnel de la requérante fait qu'elle présente une menace pour l'ordre public et la santé publique ;

Que la requérante ne perçoit pas en quoi les éléments invoqués dans la motivation impliqueraient en soi une menace actuelle pour l'ordre public et la santé publique dans son chef, d'autant plus qu'elle a présenté une attestation sur l'honneur justifiant son départ pour le Congo, sa sortie du Royaume a également été autorisée par les autorités belges et qu'à son retour, elle a présenté un test PCR négatif ;

Que cette décision repose sur une base non légalement admissible ;

Attendu que la directive 2003/109/CE du Conseil de l'Union européenne relative au statut des ressortissants de pays tiers résidents de longue durée leur confère un statut comparable à celui des ressortissants d'autres pays de l'Union Européenne ;

Que la décision de refoulement ne peut être justifiée que pour des atteintes graves à l'ordre public ou à la santé publique ;

Qu'il faut en outre souligner, s'agissant de citoyens de l'Union ou assimilés, le respect dû à l'article 27 de la directive 2004/38. Il dispose notamment :

1. Sous réserve des dispositions du présent chapitre, les États membres peuvent restreindre la liberté de circulation et de séjour d'un citoyen de l'Union ou d'un membre de sa famille, quelle que soit sa nationalité, pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique. Ces raisons ne peuvent être invoquées à des fins économiques.

2. Les mesures d'ordre public ou de sécurité publique doivent respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'individu concerné. L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles mesures ;

Que le comportement de la personne concernée doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues ;

Que les exigences posées par l'article 27 signifient qu'il doit il y avoir une « menace pour un intérêt fondamental de la société » et que cette menace doit cumulativement être réelle, grave, actuelle et personnellement imputable au requérant ;

La « réalité » de la menace signifie que l'on ne peut se limiter à l'hypothétique, ni agir dans le cadre de la dissuasion ou d'une simple « prévention générale » (CJUE, Bonsignore, pt 7.) ;

Que la CJUE a, précisé que « conformément au principe de proportionnalité, les autorités compétentes de l'État membre d'accueil doivent, par ailleurs, mettre en balance, d'une part, la protection de l'intérêt fondamental de la société en cause et, d'autre part, les intérêts de la personne concernée, relatifs à l'exercice de sa liberté de circulation et de séjour en tant que citoyen de l'Union ainsi qu'à son droit au respect de la vie privée et familiale » ;

Que pour conclure à l'existence d'une telle menace l'autorité doit faire 'une analyse individuelle et globale, qui se fonde sur le comportement personnel de l'intéressé, et qui tient compte d'éléments tels que la nature et la gravité des faits reprochés, et son niveau d'implication individuelle ;

Que la décision querellée ne dit pas pourquoi, la requérante qui est détentrice d'une carte de séjour en cours de validité et a présenté une attestation sur l'honneur et un test PCR doit être refoulée ;

Que cette motivation correspond à l'absence de motivation et viole loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, notamment de ses articles 2 et 3 ;

Que l'examen et les conclusions tirées par la partie adverse des documents qui lui sont présentés par la requérante relèvent manifestement de la mauvaise foi, aucun esprit lucide ne saurait procéder comme elle le fait ;

Que les motivations invoquées par l'Office des étrangers - article 3 de la loi du 15 décembre 1980 pour justifier le refoulement sont insuffisantes, non personnalisées et manquent de réelle pertinence ;

Que la partie adverse ne donne pas les raisons de son refus de prendre en compte les documents produits par la requérante alors que ceux-ci lui donnent le droit d'entrée et de séjourner sur le territoire de l'UE ;

Que l'Office des étrangers n'a pas examiné tous les éléments pertinents lui soumis par la requérante à son arrivée à l'aéroport ;

Que l'ensemble de la motivation de la partie adverse relève d'une erreur manifeste d'appréciation et n'est pas légalement admissible ;

Qu'il est de bon sens que l'administration doit prendre des décisions en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique ;

Que l'administration doit donc avoir une connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision ;

Que tous les éléments du dossier démontrent que la partie adverse a d'abord pris la décision querellée avant de trouver les motifs pouvant justifier celle-ci même en violation de la loi ;

Que la partie adverse a donc refusé de prendre en compte les documents fournis par la requérante en ne les appréciant pas à leur juste valeur, alors que ceux-ci sont susceptibles de modifier sa situation ;

Qu'en agissant ainsi, l'administration viole le principe de bonne administration et commet par ce fait même une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir ;

Qu'il résulte de ce qui précède que la décision querellée repose sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale ;

Qu'il appert de la suite de la motivation, qu'il s'agit plutôt de mauvaise foi de la part de la partie adverse. En effet la requérante a pu démontrer qu'elle disposait d'un titre de séjour en cours de validité et elle ne constitue en aucune manière une menace à l'ordre public ou à la santé publique;

Qu'en toute état de cause, cette motivation reste confuse et insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescrits des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ;"

In de aanhef van het eerste middel maakt de verzoekster melding van een schending van artikel 19 van de Vreemdelingenwet. Zij laat echter na om concreet toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing deze wettelijke bepaling zou schenden. Bij gebrek aan enige verdere verduidelijking ter zake, dient te worden vastgesteld dat het middel op dit punt op het eerste gezicht niet ontvankelijk is.

De verzoekster voert verder de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Dienaangaande merkt de Raad op dat de bestreden beslissing duidelijk de motieven in rechte en in feite vermeldt waarop deze gestoeld is. Zo wordt in de bestreden beslissing vermeld dat toepassing wordt gemaakt van artikel 3, eerste lid, 6° en 7°, van de Vreemdelingenwet nu de verzoekster geacht wordt de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten van de Europese Unie te kunnen schaden. De gemachtigde licht verder toe hoe hij tot dit besluit is gekomen en stelt dat de verzoekster verklaart naar België te reizen om hier een 3-tal dagen op familiebezoek te komen bij een oom en dat deze afreis niet kan beschouwd worden als essentieel en noodzakelijk gelet op de bepalingen voorzien in het ministerieel besluit van 26 januari 2021 houdende de wijziging van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken.

Het betreft aldus duidelijk een geïndividualiseerde motivering in rechte en in feite. De verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat het om een gestereotypeerde motivering gaat. Daar waar de bestreden verwijderingsmaatregel uitdrukkelijk is gestoeld op artikel 3, eerste lid, 6° en 7° van de Vreemdelingenwet, kan de verzoekster evenmin worden gevolgd waar zij stelt dat er geen wettelijke basis voorhanden is. Bovendien wordt met betrekking tot dit motief nader verwezen naar het ministerieel besluit van 26 januari 2021 tot wijziging van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 en wordt uitgelegd dat verzoeksters komst naar België voor een familiebezoek van een 3-tal dagen bij een oom, geen essentiële reis vormt. De Raad ziet niet in op welke wijze deze motivering de verzoekster niet in

staat zou stellen te begrijpen op grond van welke rechtsregels en op grond van welke feitelijke vaststellingen de bestreden beslissing werd genomen.

Waar de verzoekster aangeeft dat in de bestreden akte niet wordt vermeld waarom zij moet worden teruggedreven nu zij een verklaring op eere voor haar vertrek uit de D. R. Congo heeft voorgelegd, alsook een negatieve PCR-test en een geldige Franse verblijfstitel, gaat zij voorbij aan het motief dat zij verklaarde voor een familiebezoek van een 3-tal dagen naar België te komen en dat deze afreis niet kan beschouwd worden als essentieel en noodzakelijk gelet op de bepalingen voorzien in het ministerieel besluit van 26 januari 2021 houdende de wijziging van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken. De Raad wijst er bovendien op dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, enkel een positieve motiveringsplicht inhoudt, dit wil zeggen dat de gemachtigde de juridische en feitelijke overwegingen moet weergeven die de genomen beslissing rechtvaardigen. Aangezien de bestreden beslissing niet het antwoord uitmaakt op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende, maar in tegendeel een maatregel inhoudt die is gestoeld op de eigen feitelijke en juridische vaststellingen van het bestuur dewelke bovendien een politieel karakter (de bescherming van de volksgezondheid) hebben, moet uit de bestreden akte zelf niet blijken dat met alle mogelijke gegevens rekening werd gehouden.

De verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat de in de bestreden beslissing opgenomen juridische en feitelijke overwegingen niet zouden volstaan om tegemoet te komen aan de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van deze bepalingen is op het eerste gezicht niet aangetoond.

Waar de verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing niet wettig is in het licht van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetene onderdanen van derde landen (hierna: de richtlijn 2003/109/EG) en de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) en waar zij stelt dat geen rekening werd gehouden met alle voorliggende elementen, doelt zij op een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het in het verzoekschrift gevoerde betoog blijkt dat verzoeksters argumentatie in eerste instantie wordt opgebouwd vanuit de veronderstelling dat zij over de status van langdurig ingezetene beschikt zoals voorzien in de richtlijn 2003/109/EG valt. De verzoekster toont dit echter niet aan. De kopie van verzoekers Franse verblijfstitel, die zich in het administratief dossier bevindt, vermeldt enkel dat het gaat om een "*carte de résident*" en niet om een "*carte de résident de longue durée-UE*". Het is enkel deze laatste verblijfskaart die de titel vormt inzake de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen.

Bovendien kan de status van langdurig ingezetene enkel worden verworven middels een specifieke aanvraag (cf. artikel 7 van de richtlijn 2003/109/EG) zodat het bezit van deze status niet kan worden vermoed of kan worden afgeleid uit een (jaren)lange periode van legaal verblijf in een lidstaat van de Europese Unie. Aangezien de verzoekster niet aantoonbaar is en ook uit het administratief dossier niet blijkt dat zij in Frankrijk de status van langdurig ingezetene heeft verworven, is ook het betoog dat deze status gelijkaardige rechten verleent als deze waarover de burgers van de Unie (en hun familieleden) beschikken op grond van de richtlijn 2004/38/EG, geheel naast de kwestie. De verzoekster, die niet de nationaliteit heeft van één van de EU-lidstaten en die ook niet aangeeft dat zij een familielid is van een burger van de Unie, kan derhalve niet dienstig verwijzen noch naar de richtlijn 2003/109/EG noch naar (artikel 27 van) de richtlijn 2004/38/EG. Verzoeksters kritiek dat zij enkel kan worden teruggedreven indien van haar gedrag een persoonlijke, reële en ernstige bedreiging voor de openbare orde uitgaat en de verwijzing hieromtrent naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in het arrest Bonsignore, is bijgevolg zonder feitelijke en wettelijke grond.

De Raad merkt op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat aan de verzoekster de toegang aan de grens wordt geweigerd op grond van de vaststelling dat het verklaarde verblijf van de verzoekster in België (een familiebezoek van een drietal dagen bij een oom) een niet-essentiële reis uitmaakt die niet toegestaan is volgens de bepalingen van het ministerieel besluit van 26 januari 2021 houdende wijziging van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken (hierna: het ministerieel besluit van 28 oktober 2020).

Artikel 21, §1, van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020, zoals bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad en zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing, bepaalt als volgt:

“§ 1. Niet-essentiële reizen naar het buitenland zijn verboden voor personen die hun hoofdverblijfplaats hebben in België. Niet-essentiële reizen naar België zijn verboden voor personen die hun hoofdverblijfplaats hebben in het buitenland.

De reizen zoals bepaald in bijlage 2 van dit besluit worden beschouwd als essentieel.

Voor de overeenkomstig het tweede lid toegelaten reizen, is de reiziger ertoe gehouden de digitale of papieren verklaring op eer, waarvan het modelformulier is bekendgemaakt op de website "info-coronavirus.be" van de Federale Overheidsdienst Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu, voorafgaand aan de reis, in te vullen, te ondertekenen en bij zich te dragen gedurende de integrale reis.

Indien gebruik wordt gemaakt van een vervoerder, is deze ertoe gehouden te controleren dat de reizigers bedoeld in het derde lid, voorafgaand aan de boarding, een verklaring op eer hebben ingevuld. Bij gebrek aan deze verklaring, is de vervoerder ertoe gehouden het boarden te weigeren. De vervoerder controleert bij aankomst op Belgisch grondgebied opnieuw dat de verklaring op eer werd ingevuld.

In afwijking van het derde lid, is een verklaring op eer niet vereist voor de transportwerkers of vervoeraanbieders, met inbegrip van vrachtwagenchauffeurs die goederen voor gebruik op het grondgebied vervoeren, en zij die alleen maar op doorreis zijn, voor zover zij in het bezit zijn van transportdocumenten die aangeven dat zij in het kader van hun functie reizen.

Bij gebrek aan deze verklaring op eer of bij valse, misleidende of onvolledige informatie in deze verklaring, en indien het essentieel karakter van de reis evenmin blijkt uit de transportdocumenten in het bezit van de werknemers of dienstverleners bedoeld in het vorige lid, kan in voorkomend geval de binnenkomst geweigerd worden overeenkomstig artikel 14 van de Schengengrenscode of artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verzoekster stelt dat zij een geldige Franse verblijfskaart, alsook een verklaring op eer en een negatieve PCR-test heeft voorgelegd en argumenteert dat de gemachtigde niet verduidelijkt waarom met deze documenten geen rekening werd gehouden. De verzoekster concludeert dat de gemachtigde naliet om alle pertinente elementen te onderzoeken die zij bij aankomst op de luchthaven heeft voorgelegd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster, toen zij zich aanbood aan de grensdoorlaatpost te Brussel-nationaal, wel degelijk haar Franse verblijfstitel ('carte de résident' geldig van 27 januari 2014 tot 28 januari 2024), een ondertekende verklaring op eer ('déclaration sur l'honneur' d.d. 2 maart 2021) en een negatieve PCR test uitgevoerd op 1 maart 2021) heeft voorgelegd. De Raad

stelt vast dat in de bestreden akte inderdaad geen enkele motivering over de voormelde documenten is terug te vinden. De gemachtigde stelt enkel dat de verzoekster verklaarde “naar België te reizen om hier een 3-tal dagen op familiebezoek te komen bij een oom”.

In het verslag van de luchthavenpolitie van 3 maart 2021, dat zich in het administratief dossier bevindt, heeft eerste inspecteur A. D. onder de rubriek ‘7. Vaststellingen en info’ het volgende opgenomen:

“Op 3-3-2021 komt betrokkene aan te Brussel met vlucht ET724 uit Addis Ababa. Ze biedt haar aan met een geldig paspoort van Democratische Republiek Congo en een geldige Franse verblijfskaart (zie bijlage).

Betrokkene verklaart binnen enkele dagen naar haar woonplaats in Bordeaux, Frankrijk verder te reizen en toont op haar smartphone een FLIX-bus ticket van Brussel-Midi naar Bordeaux en dit voor een rit op 5-3-2021 om 17:40 uur. Ze was naar Dem. Rep. Congo afgereisd voor een begrafenis van een familielid bij te wonen.

Ze wil eerst nog enkele dagen op familiebezoek gaan en wil tot 5-3-2021 verblijven bij haar oom, de genaamde K. R. (NNr. Xxx), wonende te 2830 Willebroek (...).

Betrokkene kan het essentiële karakter van haar verblijf tot 5-3-2021 op het Belgisch grondgebied niet aantonen. Er zijn dagelijks mogelijkheden om zich naar haar woonplaats in Frankrijk te begeven.

Verplaatsingen met het doel om familie te bezoeken worden niet beschouwd als essentieel.

(...)”

In datzelfde verslag van de luchthavenpolitie heeft eerste inspecteur A. D. onder de rubriek ‘6. Interpellatie passagier(s)’ het volgende vermeld:

“Om 0945 uur word(t)(en) hij/zij ontvangen door 1INP A. D.

Hij/Zij druk(t)(en) zich uit in de Franse taal

Uit zijn/haar/hun verklaringen begrijpen wij het volgende:

Betrokkene is op doorreis naar haar woonplaats in Frankrijk, Bordeaux. Alvorens ze doorreist wil ze nog een drietal dagen familie bezoeken in Willebroek.

**Bestaansmiddelen*

(...)

**Bagage*

(...)”

Het verslag van de luchthavenpolitie vermeldt aldus enkel de vaststellingen van de betrokken eerste inspecteur, onder meer over wat deze begrepen heeft uit verzoeksters mondelinge verklaringen toen zij op 3 maart 2021 om 9u45 werd geïnterpelleerd. Nergens in dit verslag wordt echter melding gemaakt van de voorgelegde verklaring op eer.

De vaststellingen van de luchthavenpolitie nemen derhalve niet weg dat uit de stukken van het administratief dossier eveneens blijkt dat de verzoekster bij de grensovergang een ‘verklaring op eer’ heeft voorgelegd. Deze op 2 maart 2021 opgestelde, gedag- en gehandtekende verklaring op eer betreft onmiskenbaar het modelformulier dat is bekendgemaakt op de website “[info-coronavirus.be](https://d34j62pglfr.cloudfront.net/downloads/20210226_BU_Declaration+sur+l%27honneur_Finale_FR_Approuv%C3%A9_Blanco.pdf)” van de Federale Overheidsdienst Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen, zoals voorgeschreven door artikel 21, §1, derde lid, van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 (https://d34j62pglfr.cloudfront.net/downloads/20210226_BU_Declaration+sur+l%27honneur_Finale_FR_Approuv%C3%A9_Blanco.pdf). Op dit formulier heeft de verzoekster aangekruist dat zij een eenmalige verplaatsing van 2 dagen maakt die valt onder één van de volgende categorieën die als essentieel beschouwd worden volgens bijlage 2 van het Ministerieel besluit van 26 januari 2021 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, namelijk een reis omwille van dwingende gezinsredenen, en meer in het bijzonder een reis in het kader van een begrafenis of crematie van verwanten of van aanverwanten in eerste en tweede graad, of van naasten voor zover een aannemelijk bewijs geleverd kan worden van een stabiele en duurzaam onderhouden relatie met deze naaste.

De Raad wijst erop dat de zorgvuldigheidsplicht steeds moet worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke regelgeving. *In casu* verwijst de gemachtigde duidelijk naar het verbod op niet-essentiële

reizen zoals voorzien in het ministerieel besluit van 28 oktober 2020, zoals gewijzigd bij ministerieel besluit van 26 januari 2021. Dit ministerieel besluit bepaalt, in het artikel 21, §1, zesde lid, het volgende:

“Bij gebrek aan deze verklaring op eer of bij valse, misleidende of onvolledige informatie in deze verklaring, en indien het essentieel karakter van de reis evenmin blijkt uit de transportdocumenten in het bezit van de werknemers of dienstverleners bedoeld in het vorige lid, kan in voorkomend geval de binnenkomst geweigerd worden overeenskomstig artikel 14 van de Schengengrenscode (...)” (de Raad onderlijnt).

Artikel 14, lid 1, van de Schengengrenscode bepaalt als volgt

“1. Indien een onderdaan van een derde land niet aan alle in artikel 6, lid 1, vermelde toegangsvoorwaarden voldoet en niet tot de in artikel 6, lid 5, genoemde categorieën personen behoort, wordt hem de toegang tot het grondgebied van de lidstaten geweigerd. Dit laat de toepassing van de bijzondere bepalingen inzake asielrecht en internationale bescherming of inzake afgifte van een visum voor een verblijf van langere duur onverlet.”

Aldus kan met toepassing van artikel 14 van de Schengengrenscode aan een onderdaan van een derde land (*quod in casu*) de toegang tot het grondgebied van de lidstaten slechts worden geweigerd indien cumulatief is voldaan aan de voorwaarde dat de betrokkene niet aan alle in artikel 6, lid 1, van de Schengengrenscode vermelde toegangsvoorwaarden voldoet én de betrokkene niet tot de in artikel 6, lid 5, van diezelfde Verordening genoemde categorieën van personen behoort.

Artikel 6, lid 1 en lid 5, van de Schengengrenscode bepaalt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (25), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

2. (...).

3. (...)

4. (...)

5. In afwijking van lid 1:

a) wordt onderdanen van derde landen die niet aan alle in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, maar wel houder zijn van een verblijfsvergunning of een visum voor verblijf van langere duur, toegang verleend tot het grondgebied van de andere lidstaten met het oog op doorreis zodat zij het grondgebied kunnen bereiken van de lidstaat die de verblijfsvergunning of het visum voor verblijf van langere duur heeft afgegeven, tenzij hun namen zijn vermeld op de nationale signaleringslijst van de lidstaat waarvan zij de buitengrenzen willen overschrijden, en de signalering vergezeld gaat van instructies om de binnenkomst of doorreis te weigeren;

b) kan onderdanen van derde landen die voldoen aan de in lid 1 genoemde voorwaarden, met uitzondering van de voorwaarde onder b), en zich melden aan de grens, toegang tot het grondgebied

van de lidstaten worden verleend, indien aan de grens een visum wordt afgegeven overeenkomstig de artikelen 35 en 36 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad (26).

De lidstaten stellen statistieken over aan de grens afgegeven visa op overeenkomstig artikel 46 van en bijlage XII bij Verordening (EG) nr. 810/2009.

Indien het niet mogelijk is op het document een visum aan te brengen, wordt het visum, bij wijze van uitzondering, op een apart blad aangebracht dat aan het document wordt gehecht. In dat geval wordt gebruikgemaakt van het bij Verordening (EG) nr. 333/2002 van de Raad (27) vastgestelde uniforme model voor formulieren voor de aanbrenging van het visum;

c) kan onderdanen van derde landen die niet aan een of meer van de in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, door een lidstaat toegang tot zijn grondgebied worden verleend op grond van humanitaire overwegingen, om redenen van nationaal belang of wegens internationale verplichtingen. Indien de betrokken onderdaan van een derde land gesignaleerd staat als bedoeld in lid 1, onder d), stelt de lidstaat die hem toegang tot zijn grondgebied verleent, de overige lidstaten daarvan in kennis." (de Raad onderlijnt)

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster zich heeft aangemeld met een geldige Franse verblijfskaart en dat zij heeft verklaard op doorreis te zijn naar haar woonplaats in Frankrijk. Uit niets blijkt dat verzoeksters naam vermeld staat op de Belgische nationale signaleringslijst.

Bovendien heeft de verzoekster wel degelijk de in artikel 21, §1, derde lid, van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 bedoelde verklaring op eer voorgelegd, waarin zij aanduidt dat haar verplaatsing kadert in een toegelaten reis, met name een reis in het kader van een begrafenis of crematie van verwanten of van aanverwanten in eerste en tweede graad, of van naasten voor zover een aannemelijk bewijs geleverd kan worden van een stabiele en duurzaam onderhouden relatie met deze naaste.

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde echter enkel gesteld dat de verzoekster "*verklaart naar België te reizen om hier een 3-tal dagen op familiebezoek te komen bij een oom*". Noch de bovenvermelde verklaring op eer, noch verzoeksters geldige Franse verblijfstitel, worden echter in rekening genomen. De Raad wijst er op dat het niet opgaat van de gemachtigde om geen rekening te houden met de door het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 zelf gereguleerde verklaring op eer die werd ondertekend door de verzoekster en zijn besluit enkel te gronden op de vaststellingen die de luchthavenpolitie heeft afgeleid uit verzoeksters mondelinge verklaringen tijdens haar interpellatie aan de grens. Aangezien de verzoekster wel degelijk de voorziene verklaring op eer heeft voorgelegd, diende bovendien tevens rekening te worden gehouden met het in artikel 21, §1, zesde lid, van het voormelde ministerieel besluit bepaalde dat bij valse, misleidende of onvolledige informatie in deze verklaring de toegang kan geweigerd worden "*overeenkomstig artikel 14 van de Schengengrenscore*". Zoals hoger uiteengezet is het in het kader van de weigering van toegang overeenkomstig artikel 14 van de Schengengrenscore wel degelijk relevant dat de verzoekster zich heeft aangeboden met een geldige Franse verblijfstitel voor verblijf van langere duur. Ook dit gegeven werd derhalve ten onrechte niet in rekening genomen.

Gelet op de bepalingen van artikel 21, §1, van het ministerieel besluit van 28 oktober 2021, dient te Raad vast te stellen dat *in casu* ten onrechte abstractie wordt gemaakt van a) de officiële verklaring op eer die de verzoekster heeft voorgelegd en b) het gegeven dat de verzoekster in Frankrijk over een verblijfsrecht van langere duur in Frankrijk beschikt.

Bijgevolg stelt de Raad vast dat op het eerste gezicht niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met alle relevante gegevens van het dossier en met de daarin vervatte dienstige stukken.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is *prima facie* aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. De Raad stelt immers vast dat de verweerder in de nota de bijlage 2 bij het ministerieel besluit van 26 januari 2021 houdende wijziging van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, citeert. Hierin worden reizen in het kader van begrafenissen van verwanten of aanverwanten in eerste en tweede graad, of van naasten voor zover een aannemelijk bewijs geleverd kan worden van een stabiele en duurzaam onderhouden relatie met deze naaste, wel degelijk aangemerkt als essentiële en dus toegelaten reizen voor personen die hun hoofdverblijfplaats hebben in het buitenland. De verweerder stelt wel dat de verzoekster niet aantoonbaar een reis te maken die essentieel is zoals omschreven in de voormelde bijlage, maar gaat geheel voorbij aan het betoog

van de verzoekster dat er ten onrechte geen rekening werd gehouden met de door haar voorgelegde verklaring op eer. Het is aan de gemachtigde om hieromtrent een duidelijk standpunt in te nemen alvorens de verzoekster de toegang aan de grens te weigeren, hetgeen *in casu* niet blijkt. Bovendien geeft de verweerder, weliswaar ondergeschikt, aan dat de verzoekster niet *per se* naar Congo zal verwijderd worden, maar dat zij naar Frankrijk kan verwijderd worden als zij over een geldige verblijfskaart beschikt. De verweerder ontkent aldus niet het belang van de geldige Franse verblijfskaart waarover de verzoekster beschikt.

Het eerste middel is, in de hierboven aangegeven mate, op het eerste gezicht gegrond en dus ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

De verzoekster geeft in het verzoekschrift de volgende toelichting betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Conformément à l'article 39/82, § 2, de la loi du 15 décembre 1980, la suspension de l'exécution ne peut être ordonnée que si des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de l'acte contesté sont invoqués et à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable.

Que la partie requérante doit invoquer des éléments qui démontrent, d'une part, la gravité du préjudice qu'elle subit ou risque de subir, ce qui signifie concrètement qu'elle doit donner des indications concernant la nature et l'ampleur du préjudice prévu, et qui démontrent, d'autre part, le caractère difficilement réparable du préjudice ;

Qu'il convient néanmoins de remarquer qu'un exposé sommaire peut être considéré comme conforme aux dispositions de l'article 39/82, § 2, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 et de l'article 32, 2°, du RP CCE, si le préjudice grave difficilement réparable est évident, c'est-à-dire lorsqu'aucune personne raisonnable ne peut le contester, et donc également lorsque la partie défenderesse, dont les dispositions légales et réglementaires susmentionnées visent à préserver le droit à la contradiction, comprend immédiatement de quel préjudice il s'agit et peut, à cet égard, répondre à l'exposé de la partie requérante (cf. CE 1er décembre 1992, n° 41.247). Il en va de même a fortiori si l'application exagérément restrictive ou formaliste de cette exigence avait pour conséquence que la partie requérante, dans le chef de laquelle le Conseil a constaté prima facie à ce stade de la procédure un grief défendable fondé sur la CEDH, ne peut obtenir le redressement approprié exigé par l'article 13 de la CEDH ;

Attendu que la décision attaquée cause à la requérante un préjudice grave et difficilement réparable puisque ne prenant pas en considération valablement les documents qu'elle a présenté à son arrivée à l'aéroport de Zaventem, à savoir son titre de séjour valable et son passeport national et l'obligeant à quitter le territoire de l'UE alors qu'elle a un titre de séjour valable ;

Qu'obliger la requérante à rentrer dans son pays d'origine alors qu'il est en possession d'un titre de séjour en cours de validité et l'empêcher de retourner auprès de sa famille, constitue le préjudice grave difficilement réparable invoqué ;

Qu'il convient également de rappeler que pour satisfaire au prescrit de l'article 39/82 §2 de la loi du 12 décembre 1980, la requérante ne doit pas prouver un préjudice grave mais exposer les raisons pour lesquelles l'exécution immédiate de l'acte attaqué risque de lui causer un préjudice grave et difficilement réparable ;

Qu'il résulte de cet exposé que le préjudice grave difficilement réparable est lié au sérieux des moyens tel qu'il vient d'y être répondu ci-avant. Il s'ensuit que le préjudice allégué est, dans les circonstances de

l'espèce qui sont celles de l'extrême urgence, suffisamment consistant et plausible. Il est dès lors satisfait à la troisième condition cumulative (En ce sens, RvV, Arrest, nr.130 060 van 24 september 2014 in de zaak RvV 159 744 /II) ;

Que la requérante rappelle également qu'elle a un travail et que son employeur l'attend pour la reprise des activités de la société ;

Que si le refoulement de la requérante venait à être exécuté, elle perdra son travail, ceci constitue aussi le préjudice grave difficilement réparable invoqué.

Que cette décision entreprise si elle est exécutée va infailliblement causer une rupture familiale dans la mesure où la requérante sera condamnée à vivre loin de son époux et de ses enfants ;

Que la violation par la partie adverse, d'un droit fondamental dans le chef de la requérante constituerait sans conteste un préjudice grave difficilement réparable ;

Que la partie adverse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait connaissance et, partant, que l'acte viole l'article 8 de la CEDH ;”

“Sur ce second moyen tiré de la violation de l'article 8 de la CEDH, il convient de souligner que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, il y a lieu d'examiner d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21).

L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée'. Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille.

Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./ Finlande, § 150). L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

En outre, s'agissant du lien familial entre un parent et son enfant mineur, le Conseil rappelle qu'il ressort de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme que ce lien est présumé (Cour EDH, 28 novembre 1996, Ahmut/Pays Bas, § 60 ; Cour EDH 2 novembre 2010, Şerife Yiğit/Turquie (GC), § 94).

Ce n'est qu'en raison de circonstances tout à fait exceptionnelles que l'on pourrait considérer que cette vie familiale a cessé d'exister (Cour EDH 19 février 1996, Gül/Suisse, § 32 ; Cour EDH 21 décembre 2001, Sen/Pays-Bas, § 28). La séparation ou le divorce des parents ne constituent pas de telles circonstances, ni même le caractère très épisodique des relations entre l'enfant et son auteur qui n'en a pas la garde (Cour EDH 11 juillet 2000, Ciliz/Pays-Bas, § 59).

Concernant, par ailleurs, la vie privée, l'article 8 de la CEDH couvre le droit au développement personnel et le droit de nouer et de développer des relations avec d'autres personnes et avec le monde extérieur en général. Il comprend des aspects de l'identité sociale d'une personne (CEDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29 ; CEDH 29 avril 2002, Pretty/Royaume-Uni, § 61). En ce sens, le réseau des intérêts personnels, sociaux et économiques de chaque personne fait partie de sa vie privée (CEDH 9 octobre 2003, Slivenko/Lettonie (GC), § 95-96).

Que compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. Cependant, lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et/ou familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte ;

Que selon l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme « Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. (...) » ;

Que ce droit au respect de la vie familiale fait peser sur l'Etat l'obligation d'agir de manière à permettre aux intéressés de mener une vie familiale normale et de développer des relations effectives ;

Que la requérante fait également valoir l'article 8 de la Convention de Sauvegarde des droits de l'homme, car elle vit en France avec son époux et leurs quatre enfants ;

Que la partie adverse reste totalement en défaut d'établir que l'ingérence que constitue la décision litigieuse dans la vie privée et familiale de la requérante est nécessaire et proportionnée à un des buts visés à l'article 8§2 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales alors qu'il lui incombait de faire apparaître dans la motivation de sa décision qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé par l'acte attaqué et la gravité de l'atteinte au droit au respect de sa vie privée et familiale, ce qu'elle ne fait nullement ;

Qu'il ne ressort nullement du dossier administratif, ni de la motivation de l'acte attaqué que la partie adverse a eu le souci de prendre en considération ces éléments, dont elle avait pourtant parfaitement connaissance ;

Que la partie adverse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait connaissance et, partant, que l'acte viole l'article 8 de la CEDH ;

Qu'en l'espèce, l'Etat belge n'agit pas dans le sens de lui permettre de vivre avec son époux et leur 4 enfants et, et à tous les intéressés de mener une vie familiale normale ;

Que contraindre la requérante à retourner au Congo, alors que son époux et ses enfants résident en France, relève d'une ingérence dans le droit au respect de la vie privée protégé par l'article 8 de la CEDH ;

Qu'il en résulte que la décision querellée a été prise en violation de l'article susmentionné ;”

Uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken blijkt dat de verzoekster een langdurig verblijfsrecht heeft in Frankrijk en dat zij woonachtig is te Bordeaux, met haar echtgenoot en hun vier minderjarige kinderen van respectievelijk 15 jaar, 13 jaar, 7 jaar en acht maanden oud. Dit gegeven wordt door de verweerder niet betwist. De Raad wijst erop dat de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing de toepassing van het verdrag van Chicago betreft. Ter terechtzitting heeft de raadvrouw van de verweerder dit beaamd en heeft zij gesteld dat op 14 maart 2021 een terugkeer is voorzien naar Addis Ababa, Ethiopië, dit is de plaats waar de verzoekster was ingescheept. Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak, moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekster een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.4. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan volgt dat werd voldaan aan de drie voorwaarden om de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 3 maart 2021 houdende de weigering van toegang aan de grens met terughrijving (bijlage 11) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

C. DE GROOTE